

Drets laborals, més necessaris que mai

«És amb polítiques públiques i amb l'òptica republicana sempre present que guanyarem la República que ens mereixem»

Incertesa, patiment i molts dubtes. La crisi provocada pel coronavirus no ens està posant, ni ens posarà, les coses fàcils. Ens toca viure moments d'incertesa pel futur que vindrà, de patiment present per si les persones que estimem es troben bé i especialment per les persones grans d'edat que el virus els afecta amb més cruïda i també de dubtes per no saber com anirà tot. Però ens en sortirem. N'estic convençuda. I avui, 1 de maig, Dia Internacional del Treball ho hem de tenir més clar que mai pel caràcter simbòlic que representa de reivindicació i comunitat en drets aconseguits.

Enguany no dec ser l'única trista per no poder participar d'aquelles manifestacions massives pels nostres drets bàsics, com els drets laborals. Com escolto dir a la consellera Alba Vergés, aquesta crisi és inhumana i ens ha privat de tot contacte social. Tots enyorem les abraçades, i les rialles amb la família, amb les amistats, perquè no dir-ho, també les manifestacions. El confinament es fa llarg i dur, i més pels presos i preses polítics que fa temps que patim doble confinament, però ara comencem a veure una llum més clara, les dades ho demostren.

I la veiem gràcies a l'esforç i tenacitat de tots aquells treballadors de sectors essencials que han donat el 200% pel bé col·lectiu. Gràcies. Especialment als milers de professionals de la salut que tot i patir, especialment a l'inici, per la mala distribució de materials de protecció per part de l'Estat, es deixen la pell per salvar vides humanes. Malauradament, no sempre és possible; per això, vull fer arribar tot el meu suport a les famílies que han perdut algú estimat.

Tristament l'emergència sanitària també està afectant el món laboral. Els expedients de regulació temporal d'ocupació, el tancament d'activitat de moltes empreses, la dificultat que pateixen treballadors autònoms, la majoria sense feina a casa, i els que continuen treballant, se sumen a la persistent precarització i temporalitat. Algunes famílies han hagut de compaginar la vida laboral, fins i tot renunciant a part del sou, amb la cura dels fills o persones al seu càrrec. Tornem a veure com els col·lectius més vulnerables són els més malparats. De fet, la pandèmia ens mostra, amb més duresa també la desigualtat entre homes i dones, infravalorant les feines realitzades, majoritàriament, per les dones, com ara les cures o el comerç, sectors precaris, molt feminitzats i amb sous indecents.

Ara més que mai estic satisfeta de l'aprovació de la Renda Garantida de Ciutadania en la passada legislatura i de l'esforç que va comportar la seva implementació malgrat les dificultats encara existents. En aquests moments s'ha demostrat que era el camí adequat, tot i que no n'hi ha prou. Cal que la Renda Garantida sigui subsidiària de l'Ingrés Mínim Vital, per poder afrontar la duresa de la pandèmia i, alhora, superar la situació de pobresa estructural i conjuntural.

Vull aprofitar per celebrar l'acord entre Govern, sindicats i patronals amb l'aprovació d'un seguit de mesures en favor de la salut als llocs de treball. El benestar dels treballadors i treballadores sempre ha d'anar per davant. És hora, però, que el govern espanyol -que és qui té ara per ara les competències en legislació laboral-, demostrï si és progressista i que estableixi la prohibició real dels acomiadaments durant aquesta crisi sanitària, i que regularitzi els permisos de treball de les persones migrades. També és hora que derogui les reformes laborals, la llei mordassa i l'article 315.3 del Codi Penal, que limita la llibertat d'expressió i manifestació. Un estat veritablement democràtic és aquell que protegeix els treballadors i que no posa límits als drets més fonamentals, com els drets laborals, els drets socials, com el dret a vot o el dret a reunió,

manifestació i fins i tot a la dissidència política.

Hem de continuar reivindicant un treball digne per l'avui però també pel demà. Perquè les nostres filles no pateixin més bretxes salarials ni sostres de vidre. Perquè la precarietat no tingui mai més rostre de dona. Com totes i tots sabem, els drets es guanyen amb la nostra lluita diària. Ara, en ple segle XXI, hem de persistir per acabar amb la precarització, la desigualtat, la temporalitat i tot allò que porta a una societat amb menys llibertats i dignitat.

Aquesta emergència ens ha de fer reflexionar per canviar hàbits i deixar enrere allò que no funciona. Hem de reconstruir el país, reinventar-nos. Hem d'evitar generar noves desigualtats i que aquesta crisi la paguin els de sempre. Hem d'apostar per un país basat en els drets i les llibertats, lliure d'injustícies, posant les persones al centre i pensant en el bé comú. Hem de construir una Catalunya amb suficiència alimentària i que pensi en el medi ambient i en les persones en el centre de les decisions polítiques. Perquè la República catalana la volem justa, feminista i verda.

Com dic sempre, és amb el roig del sindicalisme, amb el groc de llibertat i amb el lila del feminisme que aconseguirem la República catalana. És amb polítiques públiques i amb l'òptica republicana sempre present que guanyarem la República que ens mereixem. La República del treball digne. No ho dubteu. Felç Dia Internacional del Treball.